

ה"ת 36377/07/18 - אימן קבהא נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחדרה

ה"ת 36377-07-18 קבהא נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 224194/2018

בפני	כבוד השופטת רקפת סגל מוהר
מבקש	אימן קבהא
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה להחזרת רכב תפוס ששימש להסעת 7 שוהים בלתי חוקיים.

רקע

1. ביום 21.5.18 תפסה המשיבה רכב מסוג טרנזיט מ.ר. 38-046-61 (**להלן: "הרכב"**) הרשום על שמו של המבקש, לאחר שאביו מוניר קבהא (**להלן: "האב"**) נעצר בתחום הישוב חריש בחשד כי הסיע שוהים בלתי חוקיים ברכב זה.
2. ביום 24.5.18 הוגש כנגד האב כתב אישום שייחס לו הסעת 7 שוהים בלתי חוקיים ברכב, תמורת תשלום בסך 10 ₪ לכל אחד (ת"פ 52095-05-18).
3. כחודש לאחר מכן, ביום 27.6.18, הורשע האב (בפני - ר.ס.מ) על פי הודאתו, בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום לאחר שזה תוקן באופן שנכתב בו כי הלה "אמור היה לגבות מכל תושב שטחים 10 ₪ עבור הנסיעה אך לא הספיק לעשות כן". האב הופנה אל שירות המבחן לצורך הכנת תסקיר לעונש והדיון הבא בעניינו נקבע ליום 17.12.18.
4. עתה, עותר המבקש להחזרת הרכב לידי וטוען כי מדובר ברכב יחיד המשרת את כל בני המשפחה הן לצרכיהם הפרטיים והן לצרכי תעסוקה ופרנסה וכי "אין לו משקל ראייתי בבירור האמת בתיק". עוד טוען המבקש כי המשך החזקת הרכב בידי המבקשת יסב לרכב עצמו "נזק כביר" שכן הוא אינו מתוחזק

כראוי וגם הפגיעה הקניינית שתיגרם לו עצמו תהא גדולה.

5. בתגובתה בכתב לבקשה טענה המשיבה כי מדובר ברכב ששימש את אביו לביצוע עבירה חמורה וכי בהודעה שנגבתה ממנו בחקירה טען המבקש כי אביו שאינו מתגורר עמו באותו הבית, עוסק בהסעת פועלים מהשטחים ב"שאטלים" באמצעות רכב זה, בעוד שהוא עצמו הוא אינו עושה בו כל שימוש.

6. בדיון שהתקיים בפני ביום 30.7.18 במעמד הצדדים, חזרו הם על טענותיהם ובסופו הוגש תיק החקירה לעיוני וניתנה להם, לבקשתם, ארכה לצורך הגשת אסמכתאות לתמיכת עמדותיהם.

7. חשוב לציין כי במסגרת כתב האישום שהוגש כנגד האב כאמור, הודיעה המשיבה על כוונתה לבקש את חילוט הרכב בסופו של ההליך, לנוכח העובדה שרכב זה שימש לביצוע עבירה ומכח סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] התשכ"ט - 1969 **(להלן: "פקודת סדר הדין הפלילי")**.

8. עיינתי בתיק החקירה ומצאתי כי בהודעתו מיום 21.5.18 טען האב שהרכב שייך לו ואף נרכש על ידו בסכום של כ- 50,000 ₪ אך הוא רשום על שם בנו (המבקש) והודה כי אכן הסיע את התושבים הזרים שנתפסו ברכבו אך טען כי סבר שהם מחזיקים בהיתרי כניסה לישראל כחוק. מאז, כמצוין לעיל - הודה האב בביצוע העבירה של הסעת 7 השוהים הבלתי חוקיים שנתפסו ברכב.

המבקש עצמו נחקר ביום 22.5.18 ואמר: **"זה רכב טרנזיט של שאטלים והוא משמש את אבא שלי, אני לא משתמש בו... אבא עובד לבד בבית אז הוא בקש ממני לרשום את הרכב על השם שלי, שהרכב יהיה בבעלותי ולכן רשמתי אותו על שמי, אני הבן שלו, אתה יודע איך זה... אני לא יושן בבית, אני רואה את אבא שלי אולי פעם בשבוע, רק יודע שהוא עובד על הרכב...".** לשאלה מי עוד משתמש ברכב זה, השיב המבקש: **"אף אחד, רק הוא עובד על האוטו"** ואישר כי ידוע לו שהוא מסיע פועלים מישראל ומהשטחים.

9. סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי קובע כי:

(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם.

ברע"פ 4105/06 ג'אבר נ' מדינת ישראל נקבע: **"... המצב המשפטי הנכון בעינינו הוא, כי**

סעיף 39(א) ... מקנה שיקול דעת לבית המשפט החל מעבירה ראשונה..."

10. עם זאת, נקבע לא אחת כי כאשר תפיסת נכסים נעשית על מנת להבטיח אפשרות לחלט את החפץ, יש טעם בקביעת תנאי כספי המקיים מתאם עם ערכו הכלכלי. כך למשל, בבש"פ 6529/10 **דודו מגידש נ' מדינת ישראל** נקבע כי: "**בבוחנו את האפשרות להוציא צו זמני, שומה על בית המשפט לבחור באמצעי שלצד הגשמתו את התכלית שלשמו ננקט, פגיעתו הקניינית בבעל הרכוש מינימאלית והוא מאזן ככל שניתן בין האינטרס הציבורי שבהבטחת החילוט לאינטרס הפרט בקניינו**".
11. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתיק החקירה ובפסיקה שהוגשה מטעם ב"כ המבקשת בלבד (ה"ת 34622-05-16 **אגבריה נ' מדינת ישראל** וע"ח 12791-06-16 הקשור אליה), **מסקנתי היא כי דין הבקשה להידחות**.

ואלה הם נימוקי:

- א. הנסיבות בהן נתפס הרכב, דהיינו במהלך הסעת 7 שוהים בלתי חוקיים על ידי אביו של המבקש, ולנוכח גרסאות שניהם לפיהן מדובר ברכב שאמנם נרשם על שמו של המבקש אך שימש את האב בלבד לצורך הסעת פועלים בעיקר, מבססות לטעמי יסוד סביר לחשד כי היה ואורה על שחרור הרכב, אזי ייעשה בו שימוש דומה גם בעתיד. נכון לעת הזו, אביו של המבקש אמנם נתון במעצר בית ואולם אין מניעה כי הוא יתיר לאחרים לעשות שימוש ברכב לאותה מטרה שלשמה הוא שימש קודם לכן, מה עוד שבמסגרת התיק העיקרי נגד האב (המתנהל בפני כאמור) הודיע בא כוחו כי הוא מתכוון לפנות לבית המשפט בבקשה להקלה בתנאי שחרורו.
- ב. המבקש הסכים להירשם כבעליו של רכב שהוא עצמו אינו עושה בו כל שימוש והוא מצטייר מי שגילה יחס של שוויון נפש כלפי האפשרות שאביו עושה בו שימוש המהווה עבירה על החוק.
- ג. טענת המבקש לפיה מדובר ברכב יחיד המשמש את כל בני המשפחה למטרות שונות, נסתרת בגרסת האב ובעיקר בגרסת המבקש עצמו שטען בחקירתו כי אין לו קשר כלשהו לרכב מלבד העובדה שהוא רשום כבעליו וכי אף אחד מלבד אביו לא משתמש ברכב זה.
- ד. זאת ועוד, משאביו של המבקש טען בחקירה כי רכש את הרכב בכספו שלו ולא הוצגה בפני כל ראייה אחרת שתלמד על פגיעה קניינית אפשרית במבקש, אזי דעתי היא כי אין חלופת תפיסה שתוכל להשיג את תכלית תפיסת הרכב עצמו עד לתום ההליכים על מנת לאפשר למשיבה לעתור לחילוטו בבוא העת.

סוף דבר ומפני כל הנימוקים דלעיל, הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח העתק מהחלטה זו לב"כ הצדדים בפקס.

המשיבה תוכל לקבל לידיה את תיק החקירה בלשכתי החל מיום א' 5.8.18.

ניתנה היום, כ"א אב תשע"ח, 02 אוגוסט 2018, בהעדר
הצדדים.